صعود شیرین بعد از شلیک ویلموتس به پای تیم ملی

مراقب دژاووی ۲۰۰۶ باشیم

یادداشت

آرمن ساروخانیان

صعود تیم ملی به جام جهانی ۲۰۲۲ چنان پرماجرا و پرتلاطم بود که به سختی بتوان الگویی برایش تعریف کرد. اگر ملاک مرحله اول مقدماتی باشد که تا آستانه حذف رفته بودیم و وقتی مقرر شد که دور برگشت را خارج از خانه بازی کنیم، جبران فاصله امتیازات با بحرین و عراق به یک مأموریت غیرممکن شبیه بود. در مرحله پایانی مقدماتی اما تیم ملی منسجم و کم‌اشتباه بود و اتفاقات هم به نفع ما رقم خورد تا یکی از آسان‌ترین صعودها را تجربه کنیم.

تیم ملی در هشت سال دوران کی‌روش بتدریج توانست خودش را به تیمی تقریباً دست‌نیافتنی در آسیا تبدیل کند و بعد از صعود بی‌دردسر به جام جهانی ۲۰۱۸ تصور می‌شد که با هر رویه‌ای می‌توانیم از این مانع عبور کنیم. سیاست مدیران وقت وزارت ورزش و فدراسیون در انتخاب جانشین کی‌روش بیشتر به لجبازی شباهت داشت و با اصرار روی واژه «فوتبال تهاجمی» به سمت انتخابی رفتند که فوتبال ایران را تا آستانه نابودی و ورشکستگی برد. ویلموتس نه شایستگی فنی هدایت یکی از بهترین نسل‌های فوتبال ایران را داشت نه رقم قراردادش از استانداردهای فوتبال دنیا تبعیت می‌کرد. مردی که تاج اصرار داشت او را به‌عنوان «معمار نسل طلایی بلژیک» معرفی کند، با شکست مقابل بحرین و عراق تیم ملی را تا لبه حذف برد و خوش‌شانس بودیم که تصمیم گرفت قراردادش را یکطرفه فسخ کند. اسکوچیچ در آن شرایط تقریباً تنها گزینه موجود بود و تردیدهای زیادی درباره شانس موفقیتش وجود داشت، ولی با ۴ برد متوالی در منامه توانست تیم ملی را از یک پیچ خطرناک عبور دهد. مرحله پایانی مقدماتی جام جهانی زمانی فرا رسید که تیم ملی آن بحران سخت را پشت سر گذاشته بود و توانست با شش برد مقابل سوریه، عراق، لبنان و امارات و تساوی با کره جنوبی بلیت قطر را رزرو کند. اتفاقات مقدماتی جام جهانی قطر تا اینجا شباهت زیادی به حکایت صعود تیم ملی به جام جهانی ۲۰۰۶ آلمان داشته است. در آن دوره هم چیزی نمانده بود که در مرحله نخست مقدماتی پشت سد اردن بمانیم، ولی در مرحله پایانی مشکلی نداشتیم و براحتی صعود کردیم. تیم برانکو اما در جام جهانی با بن‌بست فنی روبه‌رو شد و اختلافات درون تیم سر باز کرد تا پایان تلخی داشته باشد. در فاصله حدود یک سال تا جام جهانی قطر دغدغه اصلی باید این باشد که تیم اسکوچیچ فرجام مشابهی پیدا نکند. در روزهای آینده اغراق درباره توانایی‌های تیم بزرگترین اشتباه خواهد بود. باید بدانیم که اقیانوس جام جهانی با برکه مرحله مقدماتی یکی نیست و تیم ملی دیگر دست بالا را ندارد. در گروهی که حداقل دو تیم از ما قوی‌تر خواهند بود، ادعای فوتبال تهاجمی و رجزخوانی کاربردی ندارد و فقط با فوتبال منطقی و درایت فنی سرمربی می‌توان به شکستن طلسم عبور از مرحله گروهی امیدوار ماند. اسکوچیچ برای این میدان سخت گزینه مناسبی است؟

فریادی از اعماق وجودم آرزوست!

یادداشت

سعید زاهدیان

سال ۲۰۰۹ ورزشگاه النصر شهر دبی؛ امارات با یک گل جلو است و تنها چیزی که می‌شنوم، صدای شادی و هلهله هواداران امارات است.

بازی به دقیقه ۸۰ رسیده است. حرص گلویم را گرفته و احساس خفگی دارم. اسماعیل مطراز چپ و راست دفاع ما را دریبل می‌زد و اگر مهدی رحمتی نبود، به جای نتیجه یک بر صفر، اسکوربورد باید نتیجه ۴ بر صفر را نشان می‌داد.

خون، خونم را می‌خورد که مسعود شجاعی صاحب توپ می‌شود؛ مسعود که تا آن لحظه روی اعصاب راه می‌رفت، از سمت راست خودمان توپ را به تیر دوامارات فرستاد.

نیم‌خیز شدم. توپ از همه رد شده بود که فرشته نجات روی هوا بلند شد و با سر توپ را چسباند ته تور امارات؛ چنان بالا پریدم و داد می‌زدم «گگگگگگگگگل» که پژمان راهبر دستم را گرفته بود و می‌گفت: «سعید آروم، آروم... سکته می‌کنی الان... مگه رفتیم جام‌جهانی که این‌طوری داد می کشی ! »

کمی که گذشت و آرام‌تر شدم، به پژمان گفتم: «شاید با همین یک امتیاز رفتیم جام‌جهانی!» اگرچه به جام‌جهانی نرفتیم اما هنوز حسرت می‌خورم که اگر تیم علی دایی آن مسابقه را برده بود، ما هم در جام‌جهانی آفریقای جنوبی حاضر بودیم و الان پنجمین حضور متوالی خود را جشن می‌گرفتیم.

آن مسابقه گذشته و پنجشنبه شب به لطف گل مهدی طارمی سه بازی مانده به پایان مرحله مقدماتی، صعود ایران به قطر ۲۰۲۲ قطعی شده است.

در مقدماتی ۲۰۱۸ هم آنقدر خوب بودیم که پیش از هفته آخر صعودمان قطعی شد. سه صعود متوالی و نمایش‌هایی که از برزیل ۲۰۱۴ برابر آرژانتین شروع شد تا سه بازی رؤیایی برابر مراکش، اسپانیا و پرتغال باعث شده تا انتظارم از تیم ملی بالا برود؛ شاید صعود به مرحله یک‌هشتم، رؤیایی خام باشد اما دست نیافتنی نیست .

همین مهدی طارمی اگر دقیقه ۹۰ قدر آن موقعیت استثنایی را می‌دانست، صعود به مرحله حذفی هم دیگر برایم رؤیا نبود. این روزها دیگر برای بردهایی نظیر عراق و کره که به صعود می‌رسد تا مرز خفگی نمی‌روم و شاید تنها جایی که با تمام وجود مثل بازی ایران و امارات در ورزشگاه آل‌مکتوم فریاد بزنم و از خود بی‌خود شوم، گل صعود به مرحله یک هشتم نهایی ۲۰۲۲ است.

به نظرم اگر به قرعه خوب بخوریم، با این نسل طلایی تا تحقق این رؤیا فاصله‌ای نیست. پس به امید فریادی از اعماق وجود؛ مثل آنچه آخرین بار در بازی ایران و امارات اتفاق افتاد.

